

Cuplu

Ana Blandiana

Unii te văd numai pe tine,
Alții mă văd numai pe mine,
Ne suprapunem atât de perfect
Încât nimeni nu ne poate zări deodată
Și nimeni nu îndrăznește să locuiască pe muchia
De unde putem fi văzuți amândoi.
Tu vezi numai luna,
Eu văd numai soarele,
Tu duci dorul soarelui,
Eu duc dorul lunii,
Stăm spate în spate,
Oasele noastre s-au unit de mult,
Sângele duce zvonuri
De la o inimă la alta.
Cum ești?
Dacă ridic brațul
Și-l întind mult înapoi,
Îți descopăr clavicula dulce
Și, urcând, degetele îți ating
Sfintele buze,
Apoi brusc se-ntorc și-mi strivesc
Până la sânge gura.
Cum suntem?
Avem patru brațe să ne apărăm,
Dar eu pot să lovesc numai dușmanul din fața mea
Și tu numai dușmanul din fața ta,
Avem patru picioare să alergăm,
Dar tu poți fugi numai în partea ta
Și eu numai în cealaltă parte.
Orice pas este o luptă pe viață și pe moarte.
Suntem egali?
Vom muri deodată sau unul va purta,
Încă o vreme,
Cadavrul celuilalt lipit de el
Și molipsindu-l lent, prea lent, cu moarte?
Sau poate nici nu va muri întreg
Și va purta-n eternitate
Povara dulce-a celuilalt,
Atrofiată de vecie,
Cât o cocoașă,
Cât un neg...
Oh, numai noi cunoaștem dorul
De-a ne putea privi în ochi

Și-a înțelege astfel totul,
Dar stăm spate în spate,
Crescuți ca două crengi
Și dacă unul dintre noi s-ar smulge,
Jertfindu-se pentru o singură privire,
Ar vedea numai spatele din care s-a smuls
Însângerat, înfrigurat,
Al celuilalt.